

f. Með 560% álagi gjald af innlendum tollvörutegundum samkv. lögum nr. 60 1939, 102 nema af gosdrykkjum samkv. 1. tölulið 4. kafla, 2. gr., með 680% álagi, öli 23. des. samkv. 3. tölulið sama kafla með 740% álagi og kaffibæti samkv. 1. lið 3. kafla með 50% álagi.

2. gr.

Álagið skal reikna þannig, að hver gjaldeining hækki um þann hundraðshluta, sem um ræðir í 1. gr., en broti úr eyri, sem myndast við viðbót þessa, skal sleppt.

3. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. janúar 1953.

Gjört í Reykjavík, 23. desember 1952.

Ásgeir Ásgeirsson.

(L. S.)

Eysteinn Jónsson.

L Ö G

103

23. des.

um breyting á lögum nr. 61/1947, um váttryggingarfélög fyrir fiskiskip.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallið á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

a. 2. málsgr. 2. gr. laganna falli burt.

b. Í stað orðanna „ef um algeran skiptapa er að ræða“ í 6. málsgr. sömu lagagr. og málsgreinina út komi: með samþykki Samábyrgðarinnar og samkvæmt nánari fyrirmælum, er hún kann að setja.

2. gr.

Aftan við 2. málsgr. 3. gr. laganna bætist: Heimilt skal með samþykki hlutaðeigandi vélbátatryggingarfélaganna og Samábyrgðarinnar að váttryggja skip eða báta hjá öðrum váttryggingarfélögum, er starfa samkvæmt lögum þessum.

3. gr.

4. gr. laganna orðist svo:

Geti félögin ekki af eigin rammleik greitt þær tjónbætur, sem þau eru skyld til að greiða, leggur ríkissjóður það til, er á vantar, þó aldrei meira en 800000 kr.

Auk þess er heimilt að veita félögunum ríkisábyrgð fyrir lánunum, er þau kunna að taka, þó svo, að sú ábyrgð nemi ekki meiru en einni milljón króna fyrir öll félögin.

Styrkur skv. 1. málsgr. er endurkræfur ásamt 4% ársvöxtum.

Ef fjárhagur félags telst ekki sæmilega traustur að álit Samábyrgðarinnar, getur ráðherra ákveðið, að lagt skuli aukagjald á váttryggðu, sem nemi allt að 1% af váttryggingarfjárhæð skipanna á ári. Gjald þetta renni í sjóð félaganna.

Gjald þetta hefur lögtaksrétt, og fer um innheimtu þess eftir sömu reglum og innheimtu iðgjalda.

103
23. des.

4. gr.

Síðasta (4.) málsgr. 5. gr. laganna orðist svo:

Innheimtulaun af iðgjöldum, sem greidd eru Samábyrgðinni, ákveður ráðherra.

5. gr.

Síðasti málsli. 3. málsgr. 6. gr. laganna orðist svo: Þó þarf jafnan samþykki Samábyrgðarinnar, ef bótaupphæðin nemur 20000 kr. eða meiru.

6. gr.

2. málsli. 1. málsgr. 7. gr. laganna falli burt.

7. gr.

- a. Orðin „þegar váttrygging fer fram eða mannaskipti verða“ í niðurlagi 5. málsgr. 8. gr. laganna falli burt.
- b. 7. málsgr. sömu lagagr. falli burt.
- c. Í stað orðanna „á fundinum“ í 1. málsli. 8. málsgr. sömu lagagr. komi: í félaginu.

8. gr.

Í stað orðsins „skuldar“ í 10. gr. laganna komi: gjalda.

9. gr.

- a. 5. málsgr. 11. gr. laganna falli burt.
- b. 6. málsgr. sömu lagagr. verði 5. málsgr. og hljóði svo:
Vélbátatryggingarfélag, váttryggður og Samábyrgðin geta hvort um sig krafizt yfirmats, og skal það framkvæmt af þrem dómkvöddum, sérfróðum mönnum.
- c. 7. málsgr. sömu lagagr. verði 6. málsgr., 8. málsgr. verði 7. málsgr., 9. málsgr. verði 8. málsgr., og niðurlag hennar frá og með orðunum „fyrir ákveðið tímabil“ falli burt.
- d. 10. málsgr. sömu lagagr. verði 9. málsgr. Niðurlag hennar frá og með orðunum „enda taki hann“ falli burt.
- e. 11. málsgr. sömu lagagr. falli burt.

10. gr.

1. málsli. 12. gr. laganna orðist svo:

Nú er skip flutt á annað tryggingarsvæði, og skal þá eigandi, skrásetningarstjóri og vélbátaábyrgðarfélag á því svæði, er skipið flyzt frá, tilkynna það váttryggingarfélagi á því svæði, sem skipið flyzt á, og Samábyrgðinni.

11. gr.

- a. 3. málsgr. 13. gr. laganna orðist svo:

Tjón á munum, sem eigi eru tryggðir beint, svo og aflatjón og annað óbeint tjón, bæta félögin aðeins þegar svo stendur á, að bátar verða fyrir slíkum tjónum vegna þess, að þeir veittu aðstoð bátum, sem tryggðir eru hjá bátaábyrgðarfélögum. Slíkar tjónbætur skulu jafnan metnar af tveim dómkvöddum mönnum, nema öðruvísi semjist, og er óheimilt að greiða meira en 50% af matsverðinu.

- b. 6. málsgr. sömu lagagr. orðist svo:

Skipaeigendur annist sjálfir aðgerðir skipa sinna, nema váttryggjendur ákveði annað.

12. gr.

Aftan við 2. málsgr. 17. gr. laganna bætist: Váttryggjandi hefur rétt til að ráðstafa leifunum.

13. gr.

Síðari málsl. 1. málsgr. og 2. og 3. málsgr. 24. gr. laganna falli burt.

103

23. des.

14. gr.

Í stað orðanna „í sviksamlegum tilgangi“ í 1. másl. 25. gr. laganna komi: af vítaverðu hirðuleysi.

15. gr.

Á eftir orðunum „þau tjón“ í niðurlagi 2. málsgr. 29. gr. laganna komi: á skipum hans.

16. gr.

Við 3. málsgr. 30. gr. laganna bætist: Krefjast skal lögtaks, ef ofangreind gjöld hafa ekki verið greidd áður en þrjú mánuðir eru liðnir frá gjalddaga, enda séu gjalddagar iðgjalda tvisvar á ári. Ákvæði þetta snertir þó ekki gildi lögveðs- og lögtaksréttar.

17. gr.

Eftir 2. málsgr. 31. gr. laganna komi ný málsgr., svo hljóðandi:

Krafa um endurgreiðslu iðgjalds verður því aðeins tekin til greina, að hún sé komin Samábyrgðinni í hendur áður en 4 mánuðir eru liðnir frá lokum váttryggingarársins.

18. gr.

34. gr. laganna orðist svo:

Ef einstök félög leggjast niður vegna þess, að tvö eða fleiri félagssvæði sam- einast, eða Samábyrgðin tekur við tryggingunum, ganga eignir þeirra til þess aðila, sem tekur við tryggingarstarfseminni á félagssvæðinu.

19. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Gjört í Reykjavík, 23. desember 1952.

Ásgeir Ásgeirsson.

(L. S.)

Bjarni Benediktsson.

L Ö G

um ábyrgð ríkissjóðs vegna viðskipta við lönd, sem verzla á jafnvirðis- og vöruskiptagrundvelli.

104

27. des.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

Til þess að greiða fyrir viðskiptum við lönd, sem verzla á jafnvirðis- og vöruskiptagrundvelli, er fjármálaráðherra, vegna ríkissjóðs, heimilt að taka ábyrgð á innstæðufé, er Landsbanki Íslands (seðlabankinn) kann að eignast í löndum þessum vegna útfluttra afurða, allt að 50 millj. króna. Ábyrgðin nær einnig til yfirdráttar á viðskiptareikningi Landsbankans í sömu löndum.